

Arrest

nr. 123 799 van 12 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 5 juli 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat H. VAN VRECKOM, die tevens verschijnt voor de eerste, derde en vierde verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 augustus 2013 worden aan de verzoekende partijen bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van (..) (Attaché) gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten:

(..)

Het bevel gegeven om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: (..), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd door de RVV op 31.05.2011.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij voert in haar nota de exceptie van onontvankelijkheid aan wegens laattijdigheid van het beroep. Evenwel stelt de Raad vast dat de verwerende partij verkeerdelijk een beslissing van 20 februari 2013 als voorwerp aanduidt van het beroep, terwijl het in casu echter gaat over de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten van 5 juli 2013, ter kennis gebracht op 14 augustus 2013. In casu werd het verzoekschrift niet laattijdig ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en de rechten van verdediging overeenkomstig artikel 6 EVRM en van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partijen wijzen erop dat zij beroep hebben ingesteld tegen de ongegrondheidsbeslissing inzake hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij hebben tevens beroep ingesteld tegen de afwijzingsbeslissing inzake hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij hebben recht op behandeling van deze procedures. Indien het bevel wordt uitgevoerd zou hen verweten worden geen belang meer te hebben bij deze procedures en zij zouden tevens verstoken blijven van de uitoefening van hun rechten van verdediging. Zij menen dat deze procedures aldus eerst dienen te worden afgewacht alvorens hen een bevel wordt betekend. Door wel al een bevel af te leveren worden de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden. Verder betogen zij dat de bevelen geen motivering geven aangaande de ingeleide procedures bij de Raad. Zij menen dat uitbreider had moeten worden gemotiveerd met concrete argumenten.

Tenslotte stellen zij dat de bestreden bevelen een schending inhouden van artikel 8 EVRM. De verplichting terug te keren is een inmenging in hun gezins- en privéleven. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten dit te beoordelen. Er wordt uit het oog verloren dat zij hier al meer dan drie jaar verblijven, heel hun leven is hier in België.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt erop gewezen dat verzoekende partijen hun asielaanvraag geweigerd werd door de Raad op 31 mei 2011. Zij verblijven aldus langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of slagen er niet in aan te tonen dat zij deze termijn niet hebben overschreden. Voor zover de verzoekende partijen menen dat het bestuur had moeten motiveren aangaande de ingeleide procedures bij de Raad inzake de afwijzende beslissingen met betrekking tot hun aanvragen op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad niet inziet hoe het bestuur zou moeten gemotiveerd hebben over een beroep dat op het ogenblik van de bestreden beslissing haar nog niet kenbaar was (het beroep inzake de afwijzende beslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd pas op 18 februari 2014 aangetekend aan de Raad verstuurd zodat het bestuur pas na deze datum in kennis werd gesteld van het beroep, daar waar de bestreden beslissingen dateren van 5 juli 2013), dient alleszins gesteld dat uit de motieven van de bestreden beslissingen genoegzaam blijkt waarom aan de

verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Verzoekende partijen betwisten voorts geenszins dat zij thans illegaal op het grondgebied verblijven.

Zij menen echter dat hen geen bevel had mogen afgeleverd worden in afwachting van de uitspraak in de procedures met betrekking tot de afwijzingsbeslissingen in toepassing van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.3. De Raad wijst er evenwel op dat, naast de vaststelling dat noch het indienen van een aanvraag op grond van de artikelen 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet noch het indienen van een beroep tegen een afwijzende beslissing inzake dergelijke aanvraag enig schorsende werking heeft zodat dit niet verhindert dat de verwerende partij overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekende partijen thans sowieso belang ontberen bij dit onderdeel van hun middel, daar de Raad bij arresten nrs. 123 798 en 123 800 van 12 mei 2014 de beroepen inzake de afwijzende beslissingen in toepassing van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet verworpen heeft. Bijgevolg hebben de verzoekende partijen hun rechten van verdediging in deze procedures kunnen uitoefenen.

3.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM betreft, wijst de Raad op wat volgt.

De Raad dient op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, immers hebben de verzoekende partijen steeds in precair verblijf gezeten in afwachting van de behandeling van hun asielaanvraag/medische regularisatieaanvraag, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bijlagen 13 dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8, tweede lid EVRM te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.5. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezins- en/of privéleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

3.6. Verzoekende partijen tonen op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om hun gezins- en privéleven verder te zetten in hun land van herkomst of elders. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezins- en/of privéleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoekende partijen tonen verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen hun belangen enerzijds, die in se erin bestaan om in België te blijven, hoewel zij niet voldoen aan de verblijfsvoor-

waarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bevelen om het grondgebied te verlaten houden geen scheiding van het gezin in, nu zij het hele gezin beogen en verder blijkt niet dat verzoekende partijen hun privéleven niet kunnen verderzetten en uitbouwen in hun land van herkomst. Het loutere feit dat het centrum van hun belangen zich in België zou bevinden, maakt niet dat dit een hinderpaal is om een privéleven verder te zetten of uit te bouwen in het land van herkomst waar zij het overgrote deel van hun leven hebben doorgebracht, dit in tegenstelling tot een precair verblijf in België van iets meer dan drie jaar.

3.7. Gelet op voorgaande bespreking kan nog een schending van het redelijkheidsbeginsel noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden weerhouden.

3.8. De verzoekende partijen maken de door hen opgeworpen schendingen van bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

3.9. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER